ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 19 — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τὴν 26 Ἰανουαρίου 1879 — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ
Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις	ἐτησία δρ. ν.	8
» »	ἑξάμην. » »	5
» ταῖς ἐπαρχ.	ἐτησία » »	10
» » »	ἑξάμην. » »	6
» τῷ ἐξωτερικῷ	ἐτησία φρ.	15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Μυστηριώδης Θάλαμος, Paul Féval, (μετὰ εἰκόνος)— Τινὰ περὶ Βισμαρκ.—Περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ τμήματος ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει, ὑπὸ Α. Μανσόλα.—Εὐκάλυπτος.—Ποικίλα.—Λύσις αἰνίγματος.—Αἴνιγμα.—Γνωστοποιήσεις.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις.....	λεπ.	10
» ταῖς ἐπαρχίαις.....	»	15
» τῷ ἐξωτερικῷ.....	»	25

Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50

— Τίθημι εἰς τοὺς πόδας σας τὴν χεῖρα, τὸ ὄνομα καὶ τὴν περιουσίαν του.—Σελ. 147, στήλ. 1.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Paul Féval

Συνέχεια

— Σεῖς δὲ πάλιν, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ραϋμόνδος, θὰ μοι ὁρκισθῆτε ὡς τίμιος ἄνθρωπος....

— Εἶναι ἔγγαμος αὐτὴ ἡ θεία ; ἠρώτησεν ἐκ δευτέρου ὁ Δανζέλ Κουδρᾶς.

— Ποῦ ἔχετε τὸν νοῦν σας καὶ δὲν μὲ ἀκούετε ; Ὁ λόγος εἶναι περὶ τῆς κυρίας Ζωκούρτ.

— Ἐγὼ ὁμιλῶ περὶ τῆς θείας.

— Ἡ θεία εἶναι ἄγαμος.

— Εἶναι καὶ νέα ;

— Τεσσαρακοντούτις περίπου.

— Πλουσία ;

— Ἔχει ἐτήσιον εἰσόδημα δέκα χιλιάδας λίβρας καὶ πλέον.

— Καὶ κατοικεῖ εἰς τὸν πύργον τοῦ Γερόνδη.... δηλαδὴ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δε Ζωκούρτ.

— Μοὶ ἀποτείνετε ἐρωτήσεις ὅλως διόλου ἐπουσιώδεις καὶ ἀκαίρους, εἶπεν ὁ Ραϋμόνδος ἀρχίζων ν' ἀνυπομονῇ.

— Φίλτατε κύριε, εἶπεν ὁ ἱππότης καθήσας πλησίον τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω εἰλικρινῶς καὶ νὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου. Καὶ πρῶτον σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἀπατᾶσθε, καὶ ὅτι ἡ χθεσινὴ διήγησις ἦτο ἐντελῶς πλάσμα τῆς φαντασίας μου.

Ὁ Ραϋμόνδος ἐποίησε νεῦμα ἐμφαίνον δυσπιστίαν.

— Σᾶς ὁμιλῶ σπουδαίως· ἦτο αὐτοσχέδιος μῦθος καὶ οὐδέποτε εἶδον τὸν κύριον Δε Βωνουᾶ· ἀλλ' ἀνεξήγητος καὶ ὀλεθρία σύμπτωσις ἔφερεν ὥστε ὁ μῦθος νὰ ἐμοιάσῃ ἀλήθειαν. Τώρα δ' ἐνέπεσα μεταξὺ δύο κακῶν, δηλαδὴ μεταξὺ ὑμῶν ὅστις ἀπειλεῖτε νὰ μὲ φονεύσητε, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εἴσθε ἱκανὸς νὰ πραγματοποιήσητε τὴν ἀπειλήν. . . καὶ τοῦ κυρίου Δε Ζωκούρτ, τοῦ ὁποίου αἱ διαθέσεις δυστυχῶς δὲν εἶναι εὐνοικώτεραι ἀπὸ τὰς ὑμετέρας. . . Τί λοιπὸν νὰ πράξω ; Δυοῖν θάτερον, ἢ πρέπει νὰ ἀπέλθω διὰ παντὸς ἐκ Παρισίων, ἢ. . .

Ὁ Ραϋμόνδος ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὰ δύω ξίφη.

— Φίλτατέ μου κύριε, ὑπέλαβεν ὁ ἱππότης, δὲν πρόκειται περὶ μονομαχίας. Ἐγὼ ἀπεναντίας ζητῶ μέσον πρὸς ἀπο-